

Sest on nūud jo peale sedda aastat aega, kui Tallinna Toompā kirrikust rahha ja hõbbee asjad árra warrastud. Kaua aega kulati sedda ašja járrele; agga arro ei sadud küssagilt ja rahwas ütles: „Kes on moistnud wõtta, se moistab ka hoida!” Wimaks sai üks wanna kehwa mees kiñni woetud, kelle lohta, leikide arro járrele, sedda súud arvati; et temma sedda kül igga wisi salgas. Õmneti jõudsid siit ja sealt tunnistuessed, mis selgeks näitasid, et temma se warras olli. Mees woeti kiñni ja heideti wangi torni, kus temma seitse aastat járrestiko ištus ja igga páaw agga ni paljo wet ja leiba sai, et hing waewalt sees seis. Et temma nūud ilma súta olli, siis pallus temma fangesste Jummalat, ommas árra rákimata iggarusse, et se ašsi piddi awwalikkus sama.

Kord juhtus, et üks suurtjuggo saksa kõrtso-laks ja nággi, kui üks kalsakas kõrtso-koer pu pulka maast wõttis ja akna higgi sisse kirjutas. Saksa kússeis: „Mis se on, mis sa kirjutad?” — „Ma ei olle ommal ello ajal

mitte kirjutada moistnud,” kostis mees, „agga mul tulli himmo peale, akna peale kirja tehha.”

„Wata”, ütles saksa „sinna olled seia kirjutanud: „Minna ollen se Toompā kirriko warras! minna ollen se Toompā kirriko warras!”

Saksa laekis meest kiñni wõtta ja kohto ette wia, kus temma ka keik ülles tunnistas ja párrast omma árra tenitud palka sai.

Kui se ilma súta wang tornist wálja todi, siis olla ta paljas lu ja nahk tükkis kokko waunud, kui üks immeteggia loom. Pitt habbe olli pea pólwest sadik, ja ei olnud temmal pea ennam innimesse nággo. Õh sedda hirmust halledust, mis kõik liína rahwas, ja kõik, kes tedda ial nággid, temma párrast tundsid. Igga mees andis ja kinkis temmale rahha ja ridid, et ta kõik rohkest sai. Kas se waene wangimees kaua párrast sedda ellanud, ei teadnud se wanna 90 aastane mees muulle mitte üttelda, seest se olli temma melest árra lánud. Siin náme selgest, et Jummalat Ingel, nággematta, selle kirjutaja fakt nenda weddas, et